

Sygn. akt VI P 263/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 maja 2013 roku.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący SSR Przemysław Chrzanowski

Ławnicy: Ewa Stefania Juchniewicz

Bogumiła Krzywińska

Protokolant Rafał Smęt

po rozpoznaniu w dniu 29 kwietnia 2013 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa D. N., Z. G., A. S., E. M.

przeciwko J. K.

o ustalenie istnienia stosunku pracy, wynagrodzenie za pracę, wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych, pieniężny ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, wydanie świadectwa pracy, uregulowanie składek z zakresu ubezpieczeń społecznych

I. ustala, że powodów D. N., Z. G., A. S. i E. M. jako pracowników i pozwanego J. K. jako pracodawcę łączył stosunek pracy w okresie od 14 listopada 2011 roku do 21 grudnia 2011 roku na podstawie umów o pracę w pełnych wymiarach czasu pracy na stanowiskach zbrojarzy,

II. zasądza od pozwanego J. K. na rzecz powoda:

- D. N. kwotę 1.742,32 zł (jeden tysiąc siedemset czterdzieści dwa złote trzydzieści dwa grosze) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 22 grudnia 2011 roku do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia,

- Z. G. kwotę 2.543,98 zł (dwa tysiące pięćset czterdzieści trzy złote dziewięćdziesiąt osiem groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 22 grudnia 2011 roku do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia,

- A. S. kwotę 2.019,32 zł (dwa tysiące dziewięćnaście złotych trzydzieści dwa grosze) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 22 grudnia 2011 roku do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia,

- E. M. kwotę 2.543,98 zł (dwa tysiące pięćset czterdzieści trzy złote dziewięćdziesiąt osiem groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 22 grudnia 2011 roku do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia,

III. nakazuje pozwanemu J. K. wydać powodom D. N., Z. G., A. S. i E. M. świadectwa pracy zgodne z treścią punktu I wyroku,

IV. stwierdza swą niewłaściwość i przekazuje sprawę w zakresie roszczeń o uregulowanie składek z zakresu ubezpieczeń społecznych do właściwych Oddziałów Zakładu Ubezpieczeń Społecznych,

V. oddała powództwa w pozostałych częściach;

VI. odstępuje od obciążania powodów kosztami procesu,

VII. nakazuje pobrać od pozwanego J. K. kwotę 683 zł (sześćset osiemdziesiąt trzy złote) na rzecz Skarbu Państwa – konto bankowe Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie tytułem kosztów sądowych,

VIII. nadaje wyrokowi w punkcie II rygor natychmiastowej wykonalności.

UZASADNIENIE

W dniu 16 marca 2012 roku powodowie D. N., Z. G. (sygn. akt VI P 264/12), A. S. (sygn. akt VI P 265/12) i E. M. (sygn. akt VI P 267/12) wnieśli pozwy przeciwko J. K. prowadzącemu firmę (...) w H. domagając się ustalenia, że pomiędzy nimi a pozwanym istniał stosunek pracy w okresie od dnia 14 listopada 2011 roku, przy czym D. N. i E. M. wskazali, że stosunek pracy trwał do dnia 21 grudnia 2011 roku, zaś Z. G. - do dnia 22 grudnia 2011 roku i A. S. - do dnia 23 grudnia 2011 roku. Nadto powodowie wnieśli o zapłatę kwot po:

- 982,50 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10 grudnia 2011 roku do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za pracę za listopad 2011 roku,
- 2.405,16 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10 grudnia 2011 roku do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za grudzień 2011 roku,
- 322,26 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 14 listopada 2011 roku do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za godziny nadliczbowe za listopad i grudzień 2011 roku,
- 356,32 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 14 listopada 2011 roku do dnia zapłaty tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop,

a także o wydanie świadectw pracy, z zaznaczeniem że powodowie wykonywali prace zbrojarskie w pełnym wymiarze czasu pracy w szczególnych warunkach oraz o zgłoszenie powodów do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i opłacenie zaległych składek (pozwy k. 1-3).

W uzasadnieniu powodowie wskazali, że w listopadzie 2011 roku rozpoczęli pracę u pozwanego J. K. na podstawie dorozumianych umów. Natomiast istnienie stosunku pracy miało zostać potwierdzone w ciągu tygodnia pisemnymi umowami. Nadto praca wykonywana była w godzinach nadliczbowych przez wszystkich pracowników budowy. Mimo obietnic, tj. wypłacenia wynagrodzenia za pracę, za godziny nadliczbowe oraz rejestracji w ZUS, pozwany zobowiązań nie spełnił. Z uwagi na tę sytuację, powodowie odeszli z pracy tuż przed Świątami Bożego Narodzenia w 2011 roku.

W odpowiedzi na pozwy J. K. wniósł o oddalenie powództw ponad kwotę:

- 1.386 zł w przypadku D. N.,
- 2.187,66 zł w przypadku Z. G.,
- 1.663 zł w przypadku A. S. i
- 2.187,66 zł w przypadku E. M.

oraz o oddalenie powództw w zakresie ustalenia stosunku pracy, ekwiwalentu za urlop, wynagrodzenia za godziny nadliczbowe i zobowiązania do wydania świadectw pracy. Ponadto wniósł o zasądzenie na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych (odpowiedź na pozew k. 19-20).

W uzasadnieniu pozwany przyznał, że powodowie wykonywali na jego rzecz roboty zbrojarzkie na budowie w R. w W., mieli zlecony zakres robót do wykonania za określoną stawkę. Natomiast podniósł, iż osoby zatrudnione na budowie wykonywały roboty zbrojarzkie na podstawie umowy cywilnoprawnej, tj. umowy o dzieło. Ponadto wskazał, że wypłacił powodom wynagrodzenie w dniu 6 grudnia 2011 roku w kwocie 1.200 zł, natomiast przyznał, że nie wypłacił całego należnego, gdyż sam nie otrzymał zapłaty za okres robót od firmy (...) sp. z o.o.

Pismem procesowym z dnia 10 lipca 2012 roku powód D. N. zmodyfikował swoje żądanie i wniósł o ustalenie istnienia stosunku pracy do końca marca 2012 roku (pismo k. 45).

Na rozprawie w dniu 2 lipca 2012 roku zarządzono połączenie niniejszej sprawy o sygn. akt VI P 263/12 ze sprawami o sygn. akt VI P 264/12, VI P 265/12 i VI P 267/12 oraz prowadzenie ich pod sygn. akt VI P 263/12 (protokół rozprawy k. 36).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

D. N., Z. G., A. S. i E. M. w dniu 14 listopada 2011 roku rozpoczęli pracę u pozwanego J. K. prowadzącego firmę (...) na stanowisku zbrojarzy na budowie w W., dzielnica R., na podstawie - zawieranych w różnym czasie - ustnych umów. Po kilku dniach stosunki pracy miały zostać potwierdzone pisemnymi umowami. Stawka wynagrodzenia wynosiła 17 zł netto za godzinę pracy (zeznania E. M. k. 128, informacje D. N. k. 37, zeznania A. S. k. 128).

W jednej brygadzie pracował A. S., E. M., D. N., M. P. i Z. G. (zeznania Z. G. k. 127, zeznania A. S. k. 128-129).

Powodowie wykonywali pracę na budynku (...) w R. na stanowisku zbrojarzy codziennie od poniedziałku do piątku w godzinach od 7.00 do 17.00, czasami również w soboty. Generalnym wykonawcą była firma (...), zaś pozwany był podwykonawcą tej firmy. Umowa z powodami została zawarta w formie ustnej, chociaż inni pracownicy pozwanego posiadali pisemne umowy o pracę i pracowali w tych samych godzinach co powodowie (zeznania Z. G. k. 127, E. M. k. 128, zeznania świadka T. K. k. 89-90, zeznania A. S. k. 129, zeznania świadka M. P. k. 93, zeznania świadka P. S. k. 91-92).

Przełożonymi powodów byli J. K. i jego pasierb - J. B., który to głównie wydawał polecenia i nadzorował pracę. Powód D. N. był brygadziwą, na początku dnia pracy pobierał plany od J. B. i rozdzielał pozostałym. Pozwany często przebywał na budowie (zeznania E. M. k. 128, zeznania M. P. k. 94, zeznania E. M. k. 128, informacje D. N. k. 37, zeznania T. K. k. 90, zeznania P. S. k. 92, zeznania A. S. k. 128).

U pozwanego nie było list obecności. Istniała natomiast wewnętrzna lista, którą sporządzał J. B., zaś pracownicy nie podpisywali się na niej. Pracownicy mieli pracować do końca grudnia 2011 roku, jednakże przestali pracować u pozwanego w dniu 21 grudnia 2011 roku, gdyż nie otrzymywali wynagrodzenia za pracę. Pozwany tłumaczył brak wynagrodzenia tym, iż generalny wykonawca nie wypłacał mu wynagrodzenia, co pociągnęło dalsze skutki niewypłacania wynagrodzenia pracownikom (zeznania Z. G. k. 127, zeznania P. S. k. 91, zeznania M. P. k. 93, zeznania E. M. k. 128).

J. K. przestał wywiązywać się w pełni ze swych zobowiązań wobec powodów, gdyż miał problemy z wykonawcą budowy firmą (...) sp. z o.o. Główną przeszkodą był problem z dostawą materiałów i z płatnościami w stosunku do pozwanego jako podwykonawcy oraz zastrzeżenia do wykonywanych prac. Umowa z wykonawcą miała trwać do końca grudnia 2011 roku. Wówczas pozwany wystąpił o rozwiązanie umowy z winy wykonawcy (zeznania pozwanego k. 129-130).

Mimo obietnic, pozwany nie wypłacił również wynagrodzenia innym pracownikom (zeznania P. S. k. 91, zeznania T. K. k. 90).

Pracownicy, w tym E. M., otrzymali wcześniej od pozwanego zaliczkę za pracę w wysokości 1.200 zł (zeznania E. M. k. 128, zeznania A. S. k. 128, informacje D. N. k. 37, dokument k. 23).

Pismem z dnia 29 stycznia 2012 roku D. N. wezwał J. K. prowadzącego firmę (...) z siedzibą w H. do wypłacenia zaległego wynagrodzenia i uregulowania świadczeń ZUS za pracę na budowie w R.. Nie przyniosło to jednak rezultatu (pismo – wezwanie k. 5).

Powyższy stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił na podstawie zeznań powodów, które uznał za wiarygodne, bowiem w toku postępowania nie ujawniły się żadne okoliczności podważające ich autentyczność, jak też prawdziwość. Zeznania powodów mają oparcie w zeznaniach świadków, którym Sąd dał wiarę, a także w innych dowodach, m.in. przedłożonych zdjęciach z budowy.

Zeznania świadków T. K. (k. 89-90), P. S. (k. 91-92) i M. P. (k. 93-94) Sąd uznał za wiarygodne i korespondujące z pozostałym materiałem dowodowym znajdującym się w aktach sprawy, a przyjętym przez Sąd za podstawę ustalenia stanu faktycznego. Świadkowie jednomyślnie wskazali, iż powodowie pracowali u pozwanego zgodnie z poleconym zakresem robót oraz podkreślili okoliczność niewypłacenia wynagrodzenia pracownikom. Zarówno powodowie jak i wskazani świadkowie potwierdzili charakter czynności wykonywanych przez powodów, wskazali na podporządkowanie pozwanemu oraz na konieczność wykonywania pracy w miejscu i czasie, który pracodawca wskazał.

Sąd zeznaniom świadka J. B. (k. 126) i pozwanego (k. 129) nie dał wiary w zakresie zaprzeczenia istnieniu stosunku pracy. Zeznania te, jako nie korespondujące z pozostałym zgromadzonym materiałem dowodowym, nie mogą być w ocenie Sądu podstawą ustaleń faktycznych.

Strony nie wnosiły o uzupełnienie materiału dowodowego (k. 130).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo D. N., Z. G., A. S. i E. M. jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie w przeważającej części.

W niniejszej sprawie między stronami istniał spór odnośnie ustalenia stosunku pracy, wydania świadectw pracy oraz wypłacenia należności pracowniczych.

Bezspornym było to, że powodowie świadczyli pracę u pozwanego na stanowiskach zbrojarzy. Ponadto niekwestionowany był również fakt wypłacenia powodom zaliczek za pracę w kwocie 1.200 zł, co strony zgodnie oświadczyły w zeznaniach oraz w pismach procesowych.

W ocenie Sądu powodowie posiadali interes prawny w wytoczeniu przedmiotowego powództwa, ponieważ uzyskanie potwierdzenia zatrudnienia u pozwanego w ramach stosunku pracy miałyby umożliwić im usunięcie stanu niepewności w przyszłości, co do roszczeń, które w obecnej chwili nie są jeszcze skonkretyzowane. Dopuszczalność ustalania w takim przypadku istnienia stosunku pracy przyjął Sąd Najwyższy w orzeczeniu z 14 września 1998 roku (I PKN 334/98, OSNAPiUS 1999/20/646).

Wobec ustalenia przez Sąd Rejonowy istnienia interesu prawnego po stronie powodowej, okolicznością zasadniczą, wymagającą rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie w dalszej kolejności, było ustalenie, czy stosunek łączący strony, nawiązany na podstawie umowy ustnej, posiada elementy definicji stosunku pracy, do których odwołuje się art. 22 § 1 k.p.

Art. 22 § 1¹ k.p. stanowi, iż zatrudnienie w warunkach określonych w § 1 jest zatrudnieniem na podstawie stosunku pracy, bez względu na nazwę zawartej przez strony umowy. Z kolei art. 29 § 2 k.p. stanowi, iż umowę o pracę zawiera się na piśmie, a jeżeli umowa o pracę nie została zawarta z zachowaniem formy pisemnej, pracodawca powinien, najpóźniej w dniu rozpoczęcia pracy przez pracownika, potwierdzić pracownikowi na piśmie ustalenia co do rodzaju umowy oraz jej warunków.

Zgodnie z treścią powołanego przepisu 22 § 1 kodeksu pracy przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem.

Jednym z elementów definicji stosunku pracy jest wykonywanie jej pod kierownictwem pracodawcy co do sposobu jej wykonania (podporządkowanie pracownika) wyrażające się przede wszystkim w możliwości wydawania pracownikowi poleceń dotyczących pracy. Dodatkowym kryterium świadczenia pracy w ramach stosunku pracy, jednocześnie odróżniającym go od stosunków cywilnoprawnych, jest fakt (konieczność) wyznaczenia tej pracy przez pracodawcę w zakresie czasu i miejsca jej wykonania, wymóg osobistego świadczenia pracy, obciążenie podmiotu zatrudniającego ryzykiem prowadzenia zakładu pracy, ciągłość świadczenia pracy łącząca się zwłaszcza z tym, że pracownik nie zobowiązuje się do wykonywania określonych czynności, lecz do starannego działania w procesie pracy.

Odnosząc powyższe do realiów niniejszej sprawy należy stwierdzić, że zeznania powodów oraz świadków T. K., P. S. i M. P. pozwalają na ustalenie, że wykonywana przez powodów praca była wykonywana w ramach stosunku pracy. Istotnym jest, że powodowie przystępując do wykonywania pracy mieli określony zakres czynności, czas wykonywania pracy, wysokość wynagrodzenia. Czynności, które mieli wykonywać powodowie były polecane do wykonania przez pozwanego J. K. albo przez J. B..

Powodowie mieli wprost określone godziny pracy od 7.00 do 17.00 od poniedziałku do piątku. Byli zobowiązani do stawienia się w miejscu wskazanym przez pozwanego oraz w wyznaczonym przez niego czasie, tj. na wskazaną godzinę. Powodowie nie mieli więc swobody w kształtowaniu swojego czasu pracy. Nie mogli wykonywać czynności w czasie dla nich dogodnym. Powyższe wskazuje, że praca powodów charakteryzowała się ciągłością jej wykonywania. Wykonywali oni bowiem czynności wynikające z powierzonego rodzaju pracy w sposób mający cechy trwałości.

Z zeznań powodów wynika również, że wykonywali pracę osobiście, w sposób podporządkowany pozwanemu oraz J. B., byli zobowiązani do przestrzegania czasu pracy. Nie mogli powierzyć wykonania pracy osobie trzeciej oraz wykonywali pracę przy użyciu narzędzi pozwanego. Powyższe okoliczności przesądziły o uznaniu, iż powodowie wykonywali na rzecz J. K. pracę w ramach stosunku pracy. Podstawą zatrudnienia powodów była co prawda ustna umowa o pracę, jednakże wywoływała ona skutki umowy pisemnej. Ponadto wskazać należy, iż do zawierania umowy o pracę, na mocy odesłania zawartego w art. 300 k.p., mają zastosowanie reguły wykładni oświadczeń woli określone przez art. 60 – 65 k.c., dopuszczające wyrażenie woli przez osobę dokonującą czynności prawnej przez każde zachowanie ujawniające jej wolę w sposób dostateczny.

Dodatkowo powołać należy stanowisko orzecznictwa wyrażane w tym względzie. W wyrokach z dnia 10 października 2003 roku (I PK 466/02, Pr. Pracy 2004/3/35) oraz z dnia 23 września 1998 roku (II UKN 229/98, OSNPiUS 1999/19/627) Sąd Najwyższy orzekł, iż o charakterze łączącego strony stosunku prawnego decyduje przede wszystkim treść umowy, a następnie sposób jej wykonania.

W przypadku powodów z całą pewnością stwierdzić można, iż praca przez nich wykonywana nosiła cechy podporządkowania pozwanemu J. K., gdyż był on przełożonym powodów, zatrudniał ich, wydawał polecenia, a także kontrolował wykonywaną przez nich pracę również za pośrednictwem J. B.. Fakt ten, poświadczyli wszyscy wskazani w sprawie świadkowie.

W ocenie Sądu pozwany nie udowodnił, że strony wiązała umowa o dzieło. Zgodnie z art. 627 k.c. J. K. nie wskazał jakie „dzieło” mieliby wykonać powodowie i za jaką kwotę. Powodowie nie prowadzili wspólnej działalności gospodarczej, nie zostali zatrudnieni jako np. brygada do wykonania określonego dzieła. Umowy ustne były zawierane oddzielenie, zaś powodowie w większości poznali się dopiero na budowie. Co więcej, jak wynika z zeznań powodów i świadków, inne osoby pracujące na budowie, przy wykonywaniu takich samych obowiązków, miały umowy o pracę i dostały świadectwa pracy (zeznania świadka P. S. k. 92, zeznania świadka T. K.k. 90).

Reasumując, na podstawie powołanej argumentacji, należało przyjąć, że w przedmiotowej sprawie stosunek prawny łączący strony nosił znamiona stosunku pracy zawartego na podstawie umowy o pracę, ponieważ występowały w nim niezbędne elementy, na które wskazuje art. 22 § 1 k.p. Tym samym, na podstawie w/w przepisów, Sąd w punkcie I ustalił, że powodów D. N., Z. G., A. S. i E. M. jako pracowników i pozwanego J. K. jako pracodawcę łączył stosunek pracy w okresie od 14 listopada 2011 roku do 21 grudnia 2011 roku na podstawie umów o pracę w pełnych wymiarach czasu pracy na stanowiskach zbrojarzy.

Z uwagi na istnienie podstaw do wydania orzeczenia przez Sąd Pracy – właściwy rzeczowo i miejscowo ze względu na miejsce wykonywania pracy – brak było podstaw do przekazania sprawy do Wydziału Cywilnego Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim.

Zgodnie z art. 97 § 1 k.p. Sąd nakazał pozwanemu J. K. wydać powodom D. N., Z. G., A. S. i E. M. świadectwa pracy zgodne z treścią punktu I wyroku.

Pozwany w odpowiedziach na pozwy przyznał, że ma świadomość iż nie wywiązał się w pełni ze swojego zobowiązania, tj. wypłacenia wynagrodzenia wobec powodów, ale nastąpiło to wskutek okoliczności, za które sam nie ponosi odpowiedzialności, gdyż nie otrzymał wynagrodzenia od firmy (...).

J. K. wskazał, że zalega następujące kwoty:

- 1.386 zł w przypadku D. N.,
- 2.187,66 zł w przypadku Z. G.,
- 1.663 zł w przypadku A. S. i
- 2.187,66 zł w przypadku E. M..

Zgodnie z art. 13 k.p. pracownik ma prawo do godziwego wynagrodzenia za pracę. Natomiast art. 80 k.p. stanowi, że wynagrodzenie przysługuje za pracę wykonaną. Pracodawca nie może być zwolniony z obowiązku wypłacenia wynagrodzenia za pracę z tego powodu, że stanowi to dla niego nadmierne obciążenie finansowe (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2006 roku, sygn. akt II PK 113/05, OSNP 2006/23-24/348). Pracownik nie ponosi ryzyka związanego z działalnością pracodawcy (art. 117 § 2 k.p.). Nie jest sprzeczne ze społeczno – gospodarczym przeznaczeniem prawa dochodzenie przez pracowników roszczeń o należne im wynagrodzenie za pracę w sytuacji, gdy nie ponoszą winy za nieosiągnięcie przez pracodawcę spodziewanych korzyści z działalności gospodarczej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 czerwca 1998 roku, sygn. akt I PKN 49/98, OSNP 1999/11/362). Z wyżej przytoczonych wyroków jednoznacznie wynika, iż pracodawca nie może usprawiedliwiać niewypłacania części, czy też całości wynagrodzenia, faktem, że jego kontrahenci nie wywiązują się ze swoich zobowiązań względem niego.

W niniejszej sprawie powodowie zgodnie wskazali, iż otrzymali zaliczki w kwocie 1.200 zł. Faktem bezspornym było to, że pozwany nie wypłacił powodom należnego w/w wynagrodzenia. Dlatego też Sąd uznając twierdzenia stron za wiarygodne zasądził na rzecz powodów następujące kwoty

- 1.386 zł w przypadku D. N.,
- 2.187,66 zł w przypadku Z. G.,
- 1.663 zł w przypadku A. S. i
- 2.187,66 zł w przypadku E. M..

Dodatkowo Sąd uwzględnił fakt, że powodowie żądali zapłaty także pieniężnego ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy.

Treść przepisu art. 152 § 1 k.p. stanowi, że pracownikowi przysługuje prawo do corocznego, nieprzerwanego, płatnego urlopu wypoczynkowego, natomiast § 2 cytowanego artykułu stanowi, że pracownik nie może zrzec się prawa do urlopu.

Zgodnie z art. 154 § 1 k.p. wymiar urlopu wynosi 20 dni. Natomiast zgodnie z art. 155¹ § 1 pkt 1 k.p. w roku kalendarzowym, w którym ustaje stosunek pracy z pracownikiem uprawnionym do kolejnego urlopu, pracownikowi przysługuje urlop u dotychczasowego pracodawcy w wymiarze proporcjonalnym do okresu przepracowanego u tego pracodawcy w roku ustania stosunku pracy, chyba że przed ustaniem tego stosunku pracownik wykorzystał urlop w przysługującym mu lub wyższym wymiarze. Przy ustalaniu wymiaru urlopu na podstawie art. 155¹ k.p. kalendarzowy miesiąc pracy odpowiada 1/12 wymiaru urlopu przysługującego pracownikowi zgodnie z art. 154 § 1 k.p. Niepełny kalendarzowy miesiąc pracy zaokrągla się w górę do pełnego miesiąca (art. 155² § 1 i 2).

Zgodnie z art. 161 k.p. pracodawca jest obowiązany udzielić urlop pracownikowi w tym roku kalendarzowym, w którym pracownik uzyskał do niego prawo. W przypadku niewykorzystania przysługującego urlopu w całości lub części z powodu rozwiązania lub wygaśnięcia stosunku pracy pracownikowi przysługuje ekwiwalent pieniężny (art. 171 § 1 k.p.).

Prawo pracownika do ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany w całości lub części urlop wypoczynkowy powstaje w dniu rozwiązania umowy o pracę – zdarzenia uniemożliwiającego realizację prawa do urlopu wypoczynkowego w naturze (art. 171 § 1 pkt 1 k.p.). W tym też dniu prawo pracownika do urlopu wypoczynkowego w naturze przekształca się w jego pieniężny ekwiwalent. Ekwiwalent przysługuje za urlopu nieprzedawnione w chwili powstania do niego prawa (wyrok SN z dnia 29 marca 2001 r. I PKN 336/00, OSNP 2003/1/14).

W świetle przepisów art. 152, 171 i 172 k.p. ekwiwalent pieniężny należny pracownikowi za nie wykorzystany urlop wypoczynkowy podlega ochronie w takim samym zakresie jak wynagrodzenie za pracę (wyrok SN z dnia 11 czerwca 1980 r. I PR 43/80, OSNC 1980/12/248).

W ocenie Sądu, z uwagi na istnienie stosunków pracy powodów w okresie od 14 listopada 2011 roku do 21 grudnia 2011 roku należny im wymiar urlopu wynosił po 4 dni (po zaokrągleniu 2 miesiące pracy razy 20 (roczny wymiar urlopu) podzielone przez 12 miesięcy). 17 zł (stawa za godzinę pracy) razy 8 godzin pracy dziennie razy 4 dni daje kwotę 544 zł, przy czym powodowie wnoszą o zapłatę 356,32 zł.

W konsekwencji, na podstawie powyższego, Sąd w punkcie II wyroku zasądził na rzecz powoda:

- D. N.1.742,32 zł (uznane 1.386 zł plus 356,32 zł),
- Z. G. 2.543,98 zł (uznane 2.187,66 zł plus 356,32 zł),
- A. S. 2.019,32 zł (uznane 1.663 zł plus 356,32 zł),
- E. M.2.543,98 zł (uznane 2.187,66 zł plus 356,32 zł),

tytułem wynagrodzenia, w tym wynagrodzenia za pracę i wynagrodzenia za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 22 grudnia 2011 roku, tj. pierwszego dnia po zakończeniu stosunków pracy, do dnia zapłaty.

Z uwagi na fakt, że Sąd Pracy nie jest właściwy w zakresie roszczeń o uregulowanie składek z zakresu ubezpieczeń społecznych, stwierdzono niewłaściwość i przekazano do właściwych Oddziałów Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (punkt IV).

W pozostałej części, w ocenie Sądu roszczenia powodów nie były zasadne i podlegały oddaleniu (punkt V).

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie zaszyły podstawy z art. 102 kpc do odstąpienia od obciążania powodów kosztami procesu. Powodowie wygrali proces co do zasady, gdyż Sąd ustalił istnienie stosunków pracy i nakazał pozwanemu wydać powodom świadectwa pracy. Ponadto powodowie wygrali proces także w przeważającej części w zakresie roszczeń finansowych.

Sąd w orzeczeniu kończącym w instancji sprawę z zakresu prawa pracy, w której wartość przedmiotu sporu nie przewyższa kwoty 50000 zł, obciąży pozwanego pracodawcę na zasadach określonych w art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398, ze zm.) kosztami sądowymi, których nie miał obowiązku uiścić pracownik wnoszący powództwo lub odwołanie do sądu (art. 96 ust. 1 pkt 4 tej ustawy) z wyłączeniem opłat od pism wymienionych w art. 35 ust. 1 zdanie pierwsze tej ustawy (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 5 marca 2007 roku (I PZP 1/07, LEX nr 231085)). Zgodnie z tym stanowiskiem, które Sąd orzekający podziela, należy pobrać od pozwanego kwotę 683 zł (5% od zasądzonych kwot to 443 zł plus 120 zł (ustalenie istnienia stosunków pracy 4 powodów po 30 zł) plus 120 zł (wydanie świadectw pracy 4 powodów po 30 zł)) tytułem kosztów sądowych.

O rygorze natychmiastowej wykonalności Sąd orzekł w punkcie VII na podstawie art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c. i art. 477² § 1 k.p.c. Kwoty:

- 1.386 zł w przypadku D. N.,
- 2.187,66 zł w przypadku Z. G.,
- 1.663 zł w przypadku A. S. i
- 2.187,66 zł w przypadku E. M.

zostały przyznane przez pozwanego, zaś dodatkowo zasądzone kwoty po 356,32 zł nie przekraczają minimalnych wynagrodzeń za pracę.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.